

Sygnatura akt: V GC 1988/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 9 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Magdalena Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2021 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Ś.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda D. Ś. kwotę 319,80 zł (trzysta dziewiętnaście 80/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 stycznia 2018r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda D. Ś. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 66,84 zł (sześćdziesiąt sześć 84/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 1988/19

UZASADNIENIE

Powód D. Ś. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) .pl pozewem z dnia 25 lipca 2019r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 900,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 stycznia 2018r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód, wykonujący usługi pomocy drogowej – assistance – udał się 22 grudnia 2017r. na miejsce zdarzenia, w którym uszkodzony został pojazd K. Z., marki R. (...). Poszkodowany skorzystał z usługi usunięcia samochodu z miejsca zdarzenia oraz zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, marki V. (...). 13 stycznia 2018r. powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT opiewająca na kwotę 5.436,60 zł. K. Z. przeniósł swoją wierzytelność wynikającą z powyższej faktury na D. Ś., który jako wierzyciel (cesjonariusz wierzytelności) przesłał przedmiotową fakturę do ubezpieczyciela, tj. pozwanego. Pozwany decyzją z 8 lutego 2018r. wypłacił powodowi kwotę 3.453,60 zł tytułem zwrotu zasadnych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, 344,40 zł tytułem zwrotu zasadnych kosztów parkowania pojazdu oraz 738 zł tytułem zwrotu kosztów holowania. Ustalając zasadne koszty wynajmu pojazdu strona pozwana przyjęła cenę dobową na poziomie 172,20 zł brutto za 13 dni oraz 135 zł brutto za 9 dni. Zdaniem pozwanego, zasadny czas parkowania to czas do oględzin pojazdu plus jeden dzień, a stawka dobową powinna zostać ustalona na poziomie 20 zł netto. Powód nie zgadza się z tą argumentacją. Pojazd pierwotnie został zabezpieczony na miejscu zdarzenia i przetransportowany na parking powoda. Kiedy pojazd został w pełni naprawiony, poszkodowany niezwłocznie zwrócił pojazd zastępczy.

Do pozwu załączono korespondencję stron, decyzję pozwanego o przyznaniu odszkodowania, odwołanie, fakturę VAT nr (...) z 13 stycznia 2018r. na kwotę 5.436,60 zł, decyzję usunięcia pojazdu, umowę najmu pojazdu oraz przelew wierzytelności, protokoły zdawczo – odbiorcze.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie objęte żądaniem pozwu pozbawione jest podstaw. Pozwany w dniu oględzin pojazdu (w dniu 3 stycznia 2019r.) poinformował poszkodowanego o możliwości zorganizowania wynajmu pojazdu zastępczego za określoną w tej informacji stawkę. Pozwany wskazał, że w przypadku samodzielnego wynajmu pojazdu zastępczego zweryfikuje stawkę za dobę wynajmu pojazdu zastępczego do kwoty 135 zł brutto, gdyż dokładnie za taką kwotę zapewnia organizację pojazdu zastępczego. Całkowicie bezzasadne jest roszczenie powoda dotyczące parkowania pojazdu przez okres 18 dni. Pozwany przyznał 12 dni parkowania, tj. do dnia oględzin pojazdu. Szkoda miała charakter szkody częściowej, a zatem brak jest podstaw do parkowania pojazdu dłużej niż do dnia zakwalifikowania szkody jako częściowej. Do pisma załączono protokół szkody w pojeździe, oświadczenie (...) Sp. z o.o.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. Z. był właścicielem samochodu R. (...). Pod koniec 2017r. doszło w K. do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległa maska, lampa i bok samochodu. Policja przyjechała na miejsce zdarzenia i stwierdziła winę kierowcy, który miał ubezpieczenie u pozwanego. Policja zabrała dowód rejestracyjny poszkodowanemu, nie mógł odjechać uszkodzonym samochodem. Na miejscu zdarzenia pojawił się również powód i zaoferował swoje usługi odholowania pojazdu i najmu pojazdu zastępczego. K. Z. zgodził się na to i ustalił z powodem, że przywiezie mu on auto zastępcze pod dom. Był to samochód marki V.. Oględziny odbyły się na ul. (...), na parkingu powoda. Rzecznik zaproponował kwotę 2.000 zł tytułem odszkodowania. Poszkodowany zgodził się na te propozycję. Na maila otrzymał ofertę wynajęcia samochodu zastępczego, ale miał już wtedy samochód zastępczy od powoda. Warsztat był niedaleko parkingu na (...). Poszkodowany zapłacił mechanikowi za naprawę. Po naprawie poszkodowany poprosił powoda, aby zawiózł samochód na przegląd na ul. (...), na wypadkowy przegląd gazu. Samochód na parkingu powoda stał trzy tygodnie lub miesiąc. Poszkodowany czekał na pieniądze z ubezpieczenia. Pieniądze na naprawę przekazał powodowi.

Dowód: zeznania świadka K. Z. (00:08:27 – 00:21:28 minuta

rozprawy z dnia 26.03.2021r. k.93 – 94 akt), dyspozycja usunięcia

pojazdu z 22.12.2017r. (k. 19 akt)

Powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obsłudze szkód komunikacyjnych, wykonuje również usługi pomocy drogowej. W dniu 22 grudnia 2017r. udał się na miejsce zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...), należący do K. Z.. Powód zaoferował mu usługę odholowania pojazdu na parking strzeżony przy ul. (...). Samochód nie był zdolny do jazdy. Powód wynajmuje parking od znajomego mechanika, płaci za niego czynsz. Na miejscu parkingu jest zawsze osoba dozorująca, zatrudniona przez osobę wydierżawiającą parking. Powód ustalił stawkę za parkowanie, uwzględniającą również ponoszone przez niego koszty dzierżawy na 30 zł za dobę. Stawka ta odpowiada ponadto stawkom wynikającym z rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie zabezpieczania i przechowywania pojazdów. Uszkodzony samochód R. Laguna należy do segmentu D. Pozwany oferował poszkodowanemu samochód klasy niższej, należącej do segmentu C, uzasadniając to dużym przebiegiem oraz rocznikiem uszkodzonego pojazdu. Pozwany powoływał się na firmę (...), ale firma ta nie ogranicza się do powoływanych przez pozwanego stawek najmu, w tym przypadku 135 zł za dobę, ale często okazuje się, że już po zawarciu umowy najmu dochodzą dodatkowe koszty i warunki ograniczające korzystanie z pojazdu. W przypadku umów, które powód zawiera z klientami, klienci czują się komfortowo. Nie ma limitów kilometrów, zakazu wyjazdu za granicę. Powód nie żąda zwrotu kosztów podstawienia i odbioru auta. Długi okres najmu w przedmiotowej sprawie wynikał z przedłużonego czasu likwidacji szkody przez pozwanego, który dopiero w czternastym dniu od zdarzenia i zgłoszenia szkody dokonał oględzin pojazdu. Przed tym nie można było zlecić naprawy samochodu. Powód jest czynnym (...) Stowarzyszenia (...) i specjalistą (...) Izby (...). Przystąpienie do naprawy samochodu nastąpiło dopiero

po ustaleniu odszkodowania przez pozwanego. Poszkodowany nie wiedział o tym, w jaki sposób będzie ustalone odszkodowanie. Czasami trzeba czekać na dostawę części, czy są one uwzględnione w kalkulacji pozwanego. Dlatego samochód był na parkingu 18 dób. Usługa serwisowa wymieniona w fakturze polegała na zrobieniu zdjęć uszkodzeń, o co prosił powoda klient oraz listy części, które są uszkodzone. Było to na prośbę klienta, który sam zgłaszał szkodę.

Dowód: zeznania powoda (00:05:26 – 00:53:26 minuta rozprawy z dnia

10.03.2021r. k.83v – 84v akt)

W dniu 22 grudnia 2017r. powód jako wynajmujący oraz poszkodowany K. Z. jako najemca zawarł umowę najmu pojazdu nr 17/12/02. Przedmiotem umowy był samochód osobowy marki V. (...). W § 6 umowy ustalono wysokość czynszu za najem w kwocie 140 zł netto za dobę.

Dowód: umowa najmu pojazdu nr 17/12/02 z 22.12.2017r. (k. 25 – 28 akt)

W dniu 22 grudnia 2017r. powód przekazał poszkodowanemu K. Z. samochód marki V. (...), który odebrał 13 stycznia 2018r.

Dowód: protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu z 22.12.2017r. (k. 21akt),

protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu z 13.01.2018r. (k. 22akt),

W dniu 3 stycznia 2018r. K. Z. podpisał protokół szkody w pojeździe R. (...), w którym powód zawarł informację o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego ze wskazaniem cen najmu akceptowanych przez pozwanego. W stosunku do pojazdów segmentu D, takich jak V. (...) wskazano stawkę 135 zł brutto za dobę, stosowaną przez partnerów pozwanego, m.in. A. (...) Sp. z o.o., koncesjonowany przedstawiciel (...) w oświadczeniu z dnia 1 grudnia 2016r. potwierdził współpracę z pozwanym

Dowód: protokół szkody w pojeździe nr rej (...)g (k. 50 51 akt),

oświadczenia (...) Sp. z o.o. z 1.12.2016r. (k. 52 akt)

W dniu 13 stycznia 2018r. powód wystawił wobec K. F. VAT 18/01/03 z tytułu holowania pojazdu osobowego R. (...) nr rej. (...) w kwocie 369 zł (300 zł netto), parkingu pojazdu – 18 dób (30 zł netto za dobę) w kwocie 664,20 zł, wynajmu auta zastępczego – 22 doby (140 zł netto za dobę) – 3.788,40 zł, usługi serwisowej, pomoc przy opisie uszkodzeń w kwocie 246 zł (200zł netto) i transportu pojazdu osobowego R. (...) nr rej (...) w kwocie 368 zł (300 zł netto). Łącznie należność wskazana na fakturze wyniosła 5.436,60 zł, płatną przelewem bankowym do dnia 27 stycznia 2018r.

Dowód: faktura VAT (...) z dnia 13.01.2018r. (k. 18 akt)

W dniu 13 stycznia 2018r. K. Z. przeniósł na D. Ś. wierzytelności z tytułu odszkodowania za holowanie wraz z załadunkiem i rozładunkiem oraz parkowania pojazdu marki R. (...) o nr rej (...) a także z tytułu najmu samochodu zastępczego, wynikające z faktury VAT nr (...).

Dowód: przelew wierzytelności z 13.01.2018r. (k. 23 akt)

W dniu 29 stycznia 2018r. pozwany wezwał powoda do dostarczenia umowy najmu i protokołu zdawczo – odbiorczego do faktury fv 18/01/03

Dowód: pismo pozwanego z 29.01.2018r. (k. 17 akt)

W dniu 1 lutego 2018r. powód doręczył pozwanemu kopię umowy najmu pojazdu zastępczego dla poszkodowanego K. Z. i wezwał pozwanego do uregulowania należności zgodnie z fakturą VAT (...) z 13 stycznia 2018r.

Dowód: pismo powoda do pozwanego z 1.02.2018r. (k. 7 akt)

W dniu 8 lutego 2018r. pozwany przyznał powodowi dopłatę do odszkodowania w wysokości 4.536 zł brutto, ustalonego w oparciu o zweryfikowaną fakturę VAT nr (...). Przy wypłacie odszkodowania uwzględniono koszty roszczenia z tytułu samochodu zastępczego w kwocie 3.453,60 zł brutto, koszty parkowania pojazdu w kwocie 344,40 zł brutto i koszty holowania w kwocie 738 zł brutto. Dokonano weryfikacji stawki dobowej za wynajęcie pojazdu zastępczego do 135 zł brutto. Uznano 13 dni x 172,20 zł brutto jako czas do informacji o akceptowanych stawkach oraz 9 dni x 135 zł brutto, biorąc pod uwagę cenniki wynegocjowane z renomowanymi wypożyczalnią, oferującymi pełną gamę modeli oraz gwarantującymi nienaganny stan wynajmowanych pojazdów, firmą (...), (...) a (...) i 99 (...) a (...). Ponadto wskazano, że w przypadku szkody częściowej zasadny czas postoju pojazdu, to czas do oględzin + 1 dzień. Zweryfikowano stawkę do średniej występującej w danym regionie (20 zł netto). Nie znaleziono natomiast podstaw do pokrycia kosztów związanych z usługą pomocy podczas oględzin. Odszkodowanie w kwocie 4.536 zł brutto zostało przekazane na wskazany rachunek bankowy.

Dowód: decyzja pozwanego z 8.02.2018r. (k. 8 – 9 akt)

Powód wniósł odwołanie od decyzji pozwanego.

Dowód: odwołanie powoda (k. 13 akt)

W odpowiedzi na odwołanie powoda pozwany w piśmie z dnia 16 marca 2018r. podtrzymał swoje stanowisko.

Dowód: pismo pozwanego z 16.03.2018r. (k. 10 - 12 akt)

Powód w dniu 17 kwietnia 2018r. wniósł kolejne odwołanie.

Dowód: odwołanie powoda z dnia 17.04.2018r.

Pismem z dnia 17 maja 2018r., w odpowiedzi na odwołanie powoda pozwany dokonał ponownej weryfikacji akt szkodowych i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Dowód: pismo pozwanego z 17.05.2017r. (k. 15 – 16 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań świadka K. Z. i powoda.

Sąd zważył co następuje:

Odpowiedzialność sprawcy szkody wynika z przepisu art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność określona w art. 435 k.c. ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. W art. 435 §1 kodeksu cywilnego przewidziano odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie zaś z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2013r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 392 ze zm.) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W art. 36 ust. 1 ustawy wskazano, że odszkodowanie ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Oznacza to, że o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od zakładu ubezpieczeń decydują przepisy kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 361-363 oraz 444 – 447. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 8 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej). Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy

szkody, na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Odpowiada więc za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikała. W tych granicach naprawienie szkody powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 361 § 2 k.c.). Przedstawione reguły nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem samochodu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Poszkodowany dokonał na rzecz powoda przelewu wierzytelności wynikającej z najmu pojazdu zastępczego, holowania i parkowania. Zgodnie bowiem z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W toku sporu ustalono, że zachodziła konieczność wynajmu samochodu zastępczego. Pozwany nie kwestionował okresu najmu pojazdu zastępczego i przyjął, że uzasadniony okres najmu wynosił dwadzieścia dwa dni, zgodnie z czasem najmu wynikającego z umowy powoda i poszkodowanego, potwierdzonego w fakturze VAT. Postępowanie dowodowe wykazało jednak, że poszkodowany został w dniu 3 stycznia 2018r. poinformowany przez pozwanego o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego w jednej z wypożyczalni współpracujących z pozwanym. W przypadku nie skorzystania z propozycji pozwanego, pozwany zastrzegł sobie prawo weryfikacji stawki najmu do kwoty 135 zł brutto za dobę. Poszkodowany zobowiązany przepisem art. 362 kodeksu cywilnego do nie zwiększania rozmiarów szkody miał obowiązek skorzystać z propozycji pozwanego. Stawkę najmu za czas najmu po 3 stycznia 2018r., czyli za dziewięć dni należało więc przyjąć w wysokości akceptowanej przez pozwanego, tj. 135 zł brutto. Koszt najmu pojazdu zastępczego powinien więc wynieść kwotę 3.453,60 zł i taką kwotę otrzymał powód. Dochodzenie przez powoda kosztów najmu przewyższających tę kwotę o 334,80 zł, czyli do kwoty określonej w fakturze VAT (...) nie zasługiwało na uwzględnienie. W tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, podobnie jak żądanie zasądzenia kwoty 246 zł z tytułu „usługi serwisowej – pomocy przy opisie uszkodzeń. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanego i uznał ten koszt za niepotrzebny. Wykonanie opisu uszkodzeń nastąpiło przez likwidatora szkody w momencie oględzin. Koszt poniesiony przez powoda za wykonanie czynności, które nie należały do niezbędnych należało więc uznać za niepotrzebny.

Sąd uznał natomiast za zasadne roszczenie powoda z tytułu parkowania uszkodzonego pojazdu. Powód wyliczył koszty parkingu na kwotę 664 zł, przyjmując wynikającą z jego cennika stawkę 30 zł netto (36,90 zł brutto) za dobę parkingu pojazdu. Redukcja tej kwoty do 20 zł za dobę przez pozwanego nie została uzasadniona. Zdaniem Sądu wskazana przez powoda cena parkingu nie jest zawyżona, mieści się w maksymalnych stawkach (39 zł) wynikających z obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 28 lipca 2016r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2017r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (Monitor Polski z 5.08.2016r. poz.778) oraz jest niższa od stawki przyjętej Uchwałą Nr

(...) Rady Miejskiej K. z dnia 24 listopada 2016r. W tym zakresie, tj. co do kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą za parking wynikającą z Faktury VAT (...) a kwotą wypłaconą przez pozwanego powództwo podlegało uwzględnieniu.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, stosunkowo je rozdzielając.

Sąd uwzględnił powództwo w 35,51 %. Na koszty postępowania złożyły się opłata sądowa w kwocie 46 zł i wynagrodzenia pełnomocników stron ustalone w kwotach po 270 zł w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.) wraz z opłatami skarbowymi od pełnomocnictw. Łącznie koszty

postępowania wyniosły 620 zł, co oznacza, że powód powinien ponieść 64,49 % kosztów, czyli kwotę 399,84 zł, a poniósł koszty w kwocie 333 zł (opłata sądowa od pozwu i wynagrodzenie pełnomocnika).

Różnicę tych kwot powód winien zwrócić pozwanemu.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś